

بار الها، ای پروردگار مردم، بیماری را بر طرف کن، شفا بده که شفا دهنده تویی.

از عایشه رضی الله عنها به صورت مرفوع روایت است که چون رسول الله صلی الله علیه وسلم به عیادت یکی از همسرانش می رفت، دست راست خود را (روی بیمار) می کشید و می فرمود: «اللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ، أَذْهِبِ الْبَأْسَ، وَاشْفِ أَنْتَ الشَّافِي، لَا شِفَاءَ إِلَّا شِفَاؤُكَ، شِفَاءً لَا يُعَادِرُ سَقَمًا»: «بار الها، ای پروردگار مردم، بیماری اش را برطرف کن و چنان بهبودی و شفایی عنایت فرما که هیچ بیماری باقی نگذارد. چون شفا دهنده تویی و هیچ شفایی جز شفای تو وجود ندارد».

[صحیح است] [متفق علیه]

چون رسول الله صلی الله علیه وسلم به عیادت یکی از همسرانش می رفت که بیمار شده بود، با دست راستش بدن بیمار را لمس می کرد و این دعا را بر او می خواند: "اللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ!" به این ترتیب ابتدا به ربوبیت عام الله متعال متوسل می شد؛ زیرا الله متعال پروردگار خالق مالک مدبر همه ی امور می باشد. "أَذْهِبِ الْبَأْسَ" مراد برطرف کردن بیماری است که بیمار دچار آن شده است. و "الشفاء" از بین رفتن و بر طرف شدن بیماری و بازگشت بهبودی بیمار می باشد. "الشافی" از اسامی الله متعال می باشد؛ زیرا این الله متعال است که بیمار را شفا می دهد. "لَا شِفَاءَ إِلَّا شِفَاؤُكَ" یعنی شفایی جز شفای الله نیست؛ و شفای مخلوقات چیزی جز سبب نیست؛ بلکه شفا دهنده الله است و بس؛ و در ادامه از الله متعال می خواهد که شفا کامل باشد چنانکه بیماری باقی نگذارد.

<https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/5542>

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

